

Kassernes Forhold under Strejke og Lockout. Disse Regler gjaldt til 1. Juli 1935, og da der ikke i Socialministeriets Arbejdsudvalg opnaaedes Enighed om en Nyaffattelse, blev de forlænget indtil videre, dog længst til 1. Juli 1938. Regeringen ansaa det imidlertid for rettest ved denne Lejlighed at forelægge Spørgsmaalet for Rigsdagen, og Bestemmelsen i § 17, Nr. 1, er nu formuleret saaledes, at den i store Træk er Udtryk for Bekendtgørelsen af 1932 og den ved dens Anvendelse fulgte Praksis:

»En anerkendt Arbejdsløshedskasse maa ikke yde Understøttelse under Strejke eller Lockout til Personer, der omfattes af samme; som Følge heraf maa Understøttelse ikke ydes under en inden for paagældende Kasses faglige Omraade iværksat Strejke eller Lockout for de Medlemmers Vedkommende inden for Faget, der inden for et Tidsrum af 8 Uger sidst har været uafbrudt beskæftiget i over 3 Uger paa den konfliktberørte Virksomhed. Afgørelse af, hvorvidt Kassen (Afdelingen) kan holdes aaben for Udbetaling for Kassens (Afdelingens) øvrige Medlemmer, træffes paa Grundlag af en for hver enkelt af Kassens konfliktberørte Afdelinger foretagen Undersøgelse af Konfliktens Indflydelse paa Medlemmernes Beskæftigelsesmuligheder, saaledes at det skal være et Udgangspunkt, at der normalt lukkes for Udbetalingen, for saa vidt Konfliktprocenten (d. v. s. Antallet af Konfliktdeltagere i Forhold til de ved Konfliktens Udbrud arbejdende Medlemmer) overstiger 65. De nærmere Regler fastsættes for 3 Aar ad Gangen af Socialministeren efter Forhandling med Socialministeriets Arbejdsudvalg.«

13. Bestemmelserne i samme Paragrafs Stk. 2 om Bestemmelsen af en *Arbejdsvægrings Gyldighed* er ændret dels derved, at Ordet »Timeløn« er erstattet med »Fortjeneste«, saa at den for den paagældende Art af Arbejde *normale overenskomstmæssige Løn* bliver afgørende, selv om denne maatte være Akkordbetaling, dels derved, at Normen: *den sædvanlige Løn* i paagældende Virksomhed eller Egn *maa vige*, naar en Landsoverenskomst (Landsdelsoverenskomst) fastsætter højere Lønvilkaar, og naar Prisstigninger paa Livsfornødenheder har væsentlig forringet Lønnens Købeevne. Det første Punktum i § 17, Stk. 2, lyder herefter saaledes: